

Predikatie over Lukas 12 vers 27
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
HHK Voorburg – 12 april 2015

Votum.

Zingen Psalm 103 : 8.

Geloofsbelijdenis van Nicéa.

Schriftlezing Lukas 12 vers 13 t/m 34

13 En een uit de schare zeide tot Hem: Meester, zeg mijn broeder dat hij met mij de erfenis dele.

14 Maar Hij zeide tot hem: Mens, wie heeft Mij tot een rechter of scheidsman over ulieden gesteld?

15 En Hij zeide tot hen: Ziet toe en wacht u van de gierigheid; want het is niet in den overvloed gelegen dat iemand leeft uit zijn goederen.

16 En Hij zeide tot hen een gelijkenis en sprak: Eens rijken mensen land had wel gedragen;

17 En hij overlegde bij zichzelf, zeggende: Wat zal ik doen? Want ik heb niet, waarin ik mijn vruchten zal verzamelen.

18 En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en zal aldaar verzamelen al dit mijn gewas en deze mijn goederen;

19 En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren; neem rust, eet, drink, zijt vrolijk.

20 Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in dezen nacht zal men uw ziel van u afeisen; en hetgeen gij bereid hebt, wiens zal het zijn?

21 Alzo is het met dien die zichzelf schatten vergadert, en niet rijk is in God.

22 En Hij zeide tot Zijn discipelen: Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten zult, noch voor het lichaam, waarmede gij u kleden zult.

23 Het leven is meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding.

24 Aanmerkt de raven, dat zij niet zaaien noch maaien, welke geen spijskamer noch schuur hebben, en God voedt dezelve; hoeveel gaat gij de vogels te boven!

25 Wie toch van u kan met bezorgd te zijn één el tot zijn lengte toedoen?

26 Indien gij dan ook het minste niet kunt, wat zijt gij voor de andere dingen bezorgd?

27 Aanmerkt de leliën, hoe zij wassen: zij arbeiden niet en spinnen niet; en Ik zeg u: Ook Sálomo in al zijn heerlijkheid is niet bekleed geweest als een van deze.

28 Indien nu God het gras, dat heden op het veld is en morgen in den oven geworpen wordt, alzo bekleedt, hoeveel te meer u, gij kleingelovigen!

29 En gijlieden, vraagt niet wat gij eten of wat gij drinken zult, en weest niet wankelmoedig.

30 Want al deze dingen zoeken de volken der wereld; maar uw Vader weet dat gij deze dingen behoeft.

31 Maar zoekt het Koninkrijk Gods, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.

32 Vrees niet, gij klein kuddeken; want het is uws Vaders welbehagen ulieden het Koninkrijk te geven.

33 Verkoopt hetgeen gij hebt en geeft aalmoes. Maakt uzelfen buidels die niet verouden, een schat die niet afneemt, in de hemelen, waar de dief niet bij komt, noch de mot verderft.

34 Want waar uw schat is, aldaar zal ook uw hart zijn.

Gebed.

Zingen Psalm 25 : 1 en 3.

Gemeente, in deze middag Lukas 12 vers 27. Daar luidt het Woord van God:

Aanmerkt de leliën, hoe zij wassen: zij arbeiden niet en spinnen niet; en Ik zeg u: Ook Sálomo in al zijn heerlijkheid is niet bekleed geweest als een van deze.

Om met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest naar aanleiding van deze woorden stil te staan bij drie gedachten.

1^e. In de lelie ligt Goddelijke glans.

2^e. Vaderlijke glans.

3^e. Hemelse glans.

Gemeente, het was mijn begeerte onder u deze woorden in deze middag te overdenken. Want de leliën bepalen ons bij de kern van ons bestaan. De leliën willen ons laten zien de schoonheid van de schepping Gods en de prediking die daarvan uitgaat. De leliën bepalen ons bij de natuur die in onze dagen, in deze lente, na de doodstilte van de winter, tot volle ontplooiing komt, in al zijn kleur en pracht en in al zijn heerlijkheid.

Geestelijke lessen liggen er in de leliën opgeborgen. Het wijst ons op de kern van het menselijk leven. Wordt juist in de lelie niet getoond dat ze groeit door het wonder, zonder toedoen van zichzelf. Ze wassen terwijl ze niet arbeiden en niet spinnen. En de natuur roept ons toe, ook in deze dag: "Let hier nu eens op, kijk hier nu eens naar". En juist in onze tekst worden ze tegenover elkaar gezet, de leliën en Sálomo. En wat zijn wij, zeker wel in onze natuurstaat, niet vatbaar voor Sálomo. Sálomo in al zijn heerlijkheid. Dat grote, dat schitterende, dat sierlijke. Wat een schoonheid wordt er niet aan Sálomo gevonden. Nee, voor en na hem is er niet zo een geweest, zegt het Woord van de levende God. In Sálomo vinden we dan getekend het uiterste wat een mens zou kunnen bereiken, een streven. Ja, wat zijn wij mensen die letten op het grote. Het grote wat zich hier op aarde afspeelt. Dat schitterende wat hier allemaal te verkrijgen is.

Daar komt die man bij de Heere Jezus: "Zeg tegen mijn broeder dat hij de erfenis met mij zou delen". Nee, daar gaat het niet om. Wacht u van de gierigheid. Nooit genoeg te hebben. Altijd naar meer te verlangen. Het levenlang achter de verlangens en de begeerten aan te rennen. En nooit tot voldoening, nooit tot rust te komen. De Heere Jezus zegt: "Het is niet in de overvloed dat iemand leeft uit zijn goederen". Ofwel, het is niet in de aardse rijkdom gelegen dat een mens God erkent. Zelfs in de armoë, in de meest ellendige omstandigheden kan een mens toch beter af zijn dan die die zo rijk is als de wereld maar bieden kan. En noemt daarom de Heere Jezus ons niet die rijke dwaas. Die rijke dwaas die al zijn goederen de zijne noemt. Hij die het zegt: "Mijn gewas en mijn goederen". En hij die tot zijn ziel zegt: "Mijn ziel, rust, want gij hebt vele goederen; eet en drink en wees vrolijk". En die rijke die er niet op gelet had dat God haastig zou komen om zijn ziel van hem af te eisen.

En ach, de mens in al zijn vernuft, in al zijn grootheid, in al zijn opzienbarendheid, de Heere noemt hem: "Gij dwaas". Waarom? Omdat die man vergeten was om voor zijn ziel te zorgen. Omdat die man vergeten was om op God te letten. Omdat die man vergeten was waar het in de kern van de zaak nu om gaat.

Die zichzelf schatten vergadert en niet rijk is in God, alzo is het met die, zoals het met die rijke dwaas is afgelopen. Zo staat het ons allemaal te wachten. Als we maar blijven letten op Sálomo en al zijn heerlijkheid. En als we begeren net als Sálomo zulk een heerlijkheid te hebben.

Wordt daar de wereld van vandaag niet door getekend! Wordt de mens niet aanbeden! Wordt de mens niet gelijk geacht aan God! Ze zullen menen Gode evengeliek te zijn. Waar is de mens niet toe in

staat! Maar welk mens erkent het nu eigenlijk, dat al dat grote en al dat opzienbarende een gift, een geschenk van de allerhoogste God is. Wat wordt de mens overspoeld door bezorgdheid. Wat is de mens druk doende om zichzelf te verzekeren en in te bouwen. Wat wil de mens alles naar de eigen hand kunnen zetten, en wat willen we graag alle dingen in eigen hand houden. Maar dat zal altijd onrust met zich mee brengen. Weet u waar nu de rust in gelegen is? Dat is een geheim. Maar die het kent, die weet het. Daar is de rust in gelegen, om al de zaken, van tijd en eeuwigheid beide, over te kunnen laten in de handen van de almachtige God. Die God Die het nooit verkeerd doet. Zoals de apostel het uitzei: "Hetzij dat wij leven, hetzij dat wij sterven, wij zijn des Heeren". Wij liggen vast verankerd in de handen van de eeuwige God. Hij Die eeuwig wijs is. Hij Die altijd Zijn raad volvoert. Hij Die altijd op Zijn eigen eer aanwerkt.

De zaak uit handen geven. Dat is het wat de Heere Jezus hier in dat Schriftgedeelte van vanmiddag ons voorhoudt. Maar let er wel op, tot wie dat woord van de Heere Jezus gericht is. Er staat: "En Hij zeide tot Zijn discipelen". Weet u waarom dat nu alleen tot de discipelen gesproken geworden is? O ja, alle mensen kunnen dat woord wel horen. Maar in diens leven was het geen praktijk. Die discipelen mochten het zielsondervindelijk leren, het meemaken, dat het woord van de Heere Jezus Christus de waarheid is.

Hij zeide tot Zijn discipelen: "Daarom zeg Ik u, zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten zult, noch voor het lichaam waarmee gij u kleden zult. Het leven is meer dan het voedsel en het lichaam dan de kleding". En dan, dan gaat de Heere Jezus Zijn discipelen mee nemen. Laat ik het zo zeggen, zie je die hand van de Middelaar? Die hand die de ogen van Zijn discipelen wil mee trekken. En de Heere Jezus wijst met Zijn hand zomaar die eenvoudige zaken aan. Die eenvoudige zaken waar u en ik in ons leven nog nooit op gelet hebben, waar we altijd overheen gekeken hebben. Dat kleine. Dat onaanzienlijke. Dat onbeduidende in onze ogen. Juist daarin, zegt de Heere Jezus, ligt het grote, Goddelijke wonder heerlijk en schitterend verklaard.

Aanmerk de raven, ze zaaien niet en ze maaien niet. Ze hebben geen spijskamer. Ze hebben geen schuur, net als die rijke dwaas, die grote schuren liet bouwen. En het ontbreekt die beesten aan niets. God voedt dezelve. Is dat geen schoon beeld! Weet je wat de Heere Jezus zegt? Daar liggen zomaar wat zaden op de grond. Ze eten de besjes uit de struiken en van de bomen. En de Heere Jezus zegt: "Daarmee eten ze uit Gods eigen hand". God voedt dezelve. Ze krijgen dat maar zo van Hem toebedeeld. "Hoeveel gaat gij de vogelen te boven!", zegt de Heere Jezus tegen Zijn discipelen.

Daar moet wel een onderscheid gemaakt worden, ook in deze middag. Want dat geldt inderdaad alleen voor dat volk van de levende God, voor die Kerk die verkoren ligt van eeuwigheid af. Dat volk dat zal worden toegebracht tot de Gemeente die zalig wordt.

Hoeveel gaat gij de vogelen te boven! Weet u wat dat betekent? Mijn Vader heeft zoveel belang bij u. Want het zal Hem tot in alle eeuwigheid behagen Zijn Naam dwars door uw bestaan heen te verheerlijken in het zaligen van zondaren. Hij zal het niet toelaten dat één van de Zijnen ooit de verderving zou zien. Dan zou immers de duivel het alsnog gewonnen hebben. En dan zou het borgtochtelijk werk, het lijden en sterven van de Heere Jezus Christus, niet van eeuwige waarde blijken te zijn. Nee, de Heere, Die het bij Zichzelf gezworen heeft, Hij Die niet liegen kan, Hij heeft belang bij Zijn volk. En dat volk gaat de raven zeer verre te boven. Die raven eten uit de hand van God. Hij zorgt, in Zijn Goddelijke macht en majesteit, dat er genoeg is voor al die raven, stuk voor stuk. Al die vogelen des hemels, Hij onderhoudt ze, Hij bewaart ze in het leven.

Nou, zo, zegt de Heere Jezus, hebben de discipelen van de Heiland te leren uit Zijn Goddelijke hand te eten. Zo hebben ze te leren te merken op Zijn Goddelijke zorg en Zijn trouw over hen.

Sálomo wordt in ons tekstwoord voorgesteld in al zijn heerlijkheid. Is dat Sálomo's werk geweest? Is dat niet een gave Gods geweest! O ja, het was een indrukwekkende aanblik Sálomo te zien. Wie zou er dan eigenlijk op de raven letten, als je Sálomo ziet in al zijn pracht en in al zijn glorie! Heeft het niet zelfs de koningin van Scheba ontsteld! De helft was haar niet aangezegd, toen zij die heerlijkheid zag. Maar weet u, en daar ligt het aangrijpende, of het nu gaat over het grote of het kleine, het aanzienlijke of dat wat wij onaanzienlijk noemen. We kunnen het wel zien, maar merken wij er ook op. Dat is, zien we de hand des Heeren er wel in?

Die hand des Heeren die voor u gezorgd heeft tot op deze dag. Die gemaakt heeft dat u groeide, dat er eten en drinken was, al de dagen van uw leven. En wie toch van u kan met bezorgd te zijn één el tot zijn lengte toe doen? U bleek toch in uw leven tot het minste niet in staat. Of wel? U bleek in alles afhankelijk te zijn van de eeuwige God. We kunnen het zo loos en zo makkelijk tegen elkaar zeggen: "Ja, aan de zegen van God is alles gelegen". Maar de Heere Jezus zegt: "Dat hoor je te geloven. Dat hoor je te aanbidden. Dat hoor je te beleven".

Zijt niet bezorgd. Leer in die gang de zaak uit handen te geven. Indien gij dan ook het minste niet kunt, wat zijt ge voor de andere dingen bezorgd. Waarom zult u overmatig bezorgd zijn als de Heere toch beschikt en met u doet wat goed is in Zijn heilige ogen.

Aanmerkt de leliën.

Ja, dan zegt u vanmiddag: "Ik ben een mens, ik houd van de natuur". Ja, ik ook. U zegt: "Het is zo mooi, die bomen in hun frisse tooi. Het is zo mooi, de bloemen op het veld. Het is zo mooi, die struiken die hun glans en schoonheid laten zien". Ja, maar de Heere Jezus zegt: "Aanmerkt". Weet u wat dat betekent? Dat moet met het geloof gemengd wezen. Het te zien, het waar te nemen, het te loven en te prijzen, dat is groot. Maar de Heere Jezus zegt: "Aanmerkt". Ofwel, kniel er eens bij neer. Sta eens stil. Want daar in de laagte, daar geschiedt het grote, het ontzaglijke wonder.

Aanmerkt de leliën, hoe zij wassen. Wat zou dat willen zeggen, die paar woordjes, hoe zij wassen? U zegt: "Ja, dat de leliën groeien". Ja, vanzelf. Maar dat is het niet alleen. De Heere Jezus wil zeggen: "Aanmerkt de leliën, hoe zij tot volle ontplooiing komen". Ofwel, dat hun schoonheid compleet is. Dat er niets meer aan mankeert. God heeft, als de eeuwige God, de Schepper en de Formeerder, een doel gesteld aan al die leliën. En Hij maakt dat die leliën dat doel ook zullen bereiken. Zie de leliën, hoe zij wassen. Wat zijn dat nu eigenlijk voor leliën? Ze kunnen zichzelf geen enkele eer toedichten. Of wel? Het wordt nog even benadrukt: "Zij arbeiden niet en spinnen niet". Ziet u daar een lelie bloeien, daar in de laagte? Daar moet je voor op je knieën bij, om het werkelijk te zien, om het op te merken. Zie hem daar bloeien. Weet u waar die lelie van spreekt? Van Gods eer en van Gods heerlijkheid. Die lelie kan niet zeggen: "Maar ik heb er aan gearbeid. Ik heb ook zo mijn best gedaan. Ik heb er zelf voor gezorgd dat dit zou gebeuren". Nee, ze arbeiden niet en spinnen niet. Ze zijn totaal geheel afhankelijk van de Goddelijke zorg. Dus terwijl de leliën niets aanbrengen, blijkt het om de eer van God te gaan.

Ik moet wel, zomaar even tussen twee haken, de luiaard aanspreken. De luiaard die in deze woorden het gerechtvaardigd vindt om dan maar achterover te hangen, om niets te doen. De luiaard wordt in Gods Woord aangesproken, dat hij de Heere een gruwel is. En de Heere zegt dat de luiaard gescheurde klederen zal dragen. Nee, de luiaard wordt op geen enkele manier zalig gesproken. We hebben onze plicht te doen. Geroepen tot de dagelijkse arbeid. Maar neem nu ook eens de tijd en de gelegenheid om de leliën aan te merken. Zul je er, juist in deze lentetijd, niet zo snel langsheen vliegen in al de beslommingen van het dagelijks leven. Zul je nooit zeggen: "Daar ben ik veel te druk voor, daar heb ik helemaal geen tijd voor". Die hemelmuziek is o zo snel weer voorbij gegaan. O zo snel zet de aftakeling weer in. O zo snel is die volle glorie weer verleden tijd. Sta er toch eens bij stil. En wil dan ook daar bij de lelie leren dat

deze bloem u en mij tot aanbedding wil brengen. Tot aanbedding van God, Die het alles doet en geeft. Maar die bloem wil ons ook tot vragen brengen. Vragen, omdat Hij de enige is Die ons leven werkelijk glans kan geven. Omdat Hij de enige is Die ons leven tot zijn volle doel kan brengen.

Wil dat eens onthouden als het Woord tot u en mij zegt: “Werkt uwzelfs zaligheid met vreze en beven”. Dat is de theologie, de trend van onze dagen. Wat is dat een verschrikking, dat de gevallen mens nog iets aan zichzelf toe wil dichtten. “Ik heb er toch om gevraagd, ik heb God er om gebeden, ik heb zo gezocht, ik heb veel Bijbel gelezen, ik ben trouw naar de kerk gekomen”. Wat kunnen we niet allemaal aandragen. De apostel Paulus zegt: “U hebt veel aan te dragen? Ik nog veel meer. Onberispelijk naar de wet. Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Jezus’ wil schade en drek geacht”. Dat is weg te werpen, is waardeloos in eeuwigheidslicht. Het gaat om het soevereine, het eenzijdige werk van de eeuwige God.

Want wat zijn wij mensenkinderen die in al ons zondigen al onze heerlijkheid verloren zijn. Wat ligt er een doffe, matte gloed over heel ons leven. Wat is de mens in al zijn trots en in al zijn hoogmoed? “Zie eens naar het Babel dat wij gebouwd hebben”. Is dat niet de taal van ons aller hart! Maar bedenk het wel dat buiten God al onze glans welhaast verdwijnt. Wijl al hun glans met hen in het graf vergaat.

Weet u wat de lelie doet? Daar is het maar net om begonnen. Daartoe zijn u en ik op Gods wereld gezet. Weet u wat de lelie doet? Die staat daar niet voor zichzelf. Die staat er voor God. Van die lelie klinkt een en al muziek ter ere van haar Schepper en Formeerder.

Aanmerkt de leliën. Hebt u er weleens op gelet? Bent u er mee onder God gekomen? Zijn Goddelijke eer en heerlijkheid. Hebt u die glans gezien over de schoonheid van de schepping? Dat God in dat kleine, dat waar wij overheen zien Zijn glorie doet schitteren.

Aanmerkt de leliën, hoe zij wassen. Zij arbeiden niet en spinnen niet. En Ik zeg u, ook Sálomo, in al zijn heerlijkheid, is niet bekleed geweest als een van deze.

Dat waar u op let, dat is slechts een dofheid in vergelijking met deze glans, die u wordt getoond in de leliën.

Zo stelt de Heere Jezus maar zo die kleine bloem voor. En in het voorstellen van die kleine bloem, stelt Hij Zijn Vader voor. Die dat doet is God, Die als een Vader zorgt voor heel Zijn schepping, voor de leliën. Gods oog ziet zelfs op deze kleine bloem, en Gods zorg gaat zelfs over deze kleine bloem. En zo is de prediking van de lelie een prediking voor al die discipelen van de Heere Jezus Christus, die daar om Hem heen vergaderd staan. Daar staan die mensen, en

ze moeten zien. Ze hebben naar de raven gekeken. Nu kijken ze naar de leliën. Ze moeten aanmerken en opmerken, opdat ze weten zouden dat Gods zorg rijk en volkomen is. Zal Hij niet veel meer zorgen voor Zijn eigen, eeuwige volk!

Gods Vaderlijk oog rust op Zijn discipelen die daar om de Heere Jezus heen staan. Moet je zien hoe de Heere Jezus ze noemt. Indien nu God het gras, dat heden op het veld is en morgen in de oven geworpen wordt, alzo bekleedt. Hoeveel te meer u, gij kleingelovigen.

Moet u eens zien hoe de Heere Jezus de kinderen van Zijn Vader neerzet, wegzet. Al de grote en hoge gedachten van de mens ten spijt. Kleingelovigen! Want ze dragen in zich nog maar o zo'n klein beginsel van dat nieuwe. En de Heere Jezus moet tot Zijn discipelen zeggen: "Indien ge een geloof had als een mosterdzaadje, ge zoudt tot die berg zeggen: "Wordt opgeheven en in de zee geworpen", het zou terstond geschieden".

Kleingelovigen. Het is o zo klein. Je zou er o zo gemakkelijk overheen zien. Het zou o zo makkelijk niet in het oog springen. Maar zie hier eens hoe het Vaderlijk oog ziet. Hij ziet het wel, al is het klein. Het is geloof. Ofwel, het is Zijn eigen werk, in het hart bereid van dezen die daar om de Heere Jezus heen staan. Gij kleingelovigen. Weet u wat dat voor mensen zijn? Die dag aan dag klagen moeten: "Geloof ik eigenlijk wel?" Die dag aan dag de tegenvallers opdoen. Die dag aan dag zich moeten beschuldigen van zoveel ongeloof. Wat zijn dat mensen, vol van wantrouwen, mistrouwen. Wat zijn dat mensen die de bezorgdheid zo kennen. Weet u wat de Heere Jezus wil zeggen met die woorden: "Weest niet bezorgd"? Dat is dat wat u nu zo krampachtig in de hand houdt. Loslaten! Ofwel, loslaten voor het aangezicht van de levende God. Daar waar u uw handen vouwt. Gods Vaderlijk oog rust op hen. Ofwel, het zal ze toch aan niets ontbreken voor tijd en eeuwigheid beide.

Gij kleingelovigen. Dat zijn die die van de schuld van hun ongeloof zijn bevrijd. Weet u wat de Heere Jezus doet als Hij ze kleingelovigen noemt? Dan wijst Hij naar Zichzelf. Want weet u waar nu al hun zaligheid in ligt? In die ene Persoon van de Middelaar. In die gezegende Heere Jezus Christus. Hun roem is uitgesloten. Maar Hij alleen alle roem. Hij Die immers voor Zijn volk die vreselijke weg is gegaan. Is Hij het niet geweest Die tot Zijn Vader het uitriep: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" En is het niet hierom, opdat dat volk, die kleingelovigen, nimmermeer van God verlaten zouden worden. Is Hij het niet die het zeggen moest: "De vossen hebben holen, de vogelen des hemels hebben nesten, maar de Zoon des mensen heeft niet waar Hij het moede hoofd neerlegge".

Gij kleingelovigen, u hebt een dak, u hebt een plaats om te rusten. Is Hij het niet geweest Die naakt aan het vloekhout der schande gehangen is. Totaal ontkleed hing Hij daar in de hitte van de zon van Gods toorn. Is Hij niet ontkleed geweest om ze te kleden, die kleingelovigen. En u, als u die slok water neemt, bedenk het eens, kind van God, dat Hij aan het vloekhout der schande het uit moest zeggen: "Mij dorst". Hij zoveel dorst geleden, opdat het voor dat volk zou gelden: "Uw brood is zeker en uw water is gewis". Nee, het is niet uw hand. In het zweet van uw aanschijn zult ge werken, ja, en zult ge uw brood eten, terwijl u het niet verdient, maar het is alles verdiend door die gezegende Heere Jezus Christus.

Nee, ze beschuldigen zich wel van ongeloof, maar ongelovig zijn ze niet meer. Nee, die werkelijk ongelovig zijn, die hebben een andere vader. Gij zijt uit de vader der leugen, de duivel, zegt de Heere Jezus tegen zulken. Ze kleden zich, ze gebruiken al de gaven Gods voor zichzelf. In hun ijdelheid, in hun vleselijkheid. Maar wat zal dat zijn, als de Heere u daarvoor ter verantwoording zal roepen. Zijn goede gaven ontvangen en het heeft u niet tot eer en aanbidding van Hem gebracht. Het heeft u niet door de knieën weten te drukken. Och, je zult maar vernederd worden zijn onder de hand van God. Zijn recht zal maar zijn gaan schitteren in je leven. Zijn eis zal maar dringend en dwingend geworden zijn in je hart. Je zult maar hebben moeten betalen, terwijl je geen penning had om te betalen. Je zult daar maar plat op de grond liggen, in het stof van de vernedering. En de psalmist zingt: "Gij heft mijn hoofd omhoog". Wat zie je dan? Die lelie. Aanmerkt de lelie, Hoeveel glans en heerlijkheid. Ofwel, hoe ze gewaagt van de goedheid en de eeuwige trouw van God. Hoe ze toont hoe een Vader Hij is. Dat Hij alle dingen wel maakt.

Begrijpt die lelie alles? Waarom de zon schijnt? Waarom de regen valt? Waarom de koude en hitte over haar heen gaat? Begrijpt ze het? Nee! Begrijpt u de weg die de Heere met u gaat? Nee! Maar het is een weg waarover u zich zult moeten verwonderen. Het is een weg waarover u Hem zult moeten aanbidden. De weg die de Heere met al Zijn volk houdt. Weer, het gaat om dat doel dat Hij voor ogen heeft. Die lelie moet tot volle ontplooiing, tot volle bloei komen. Zo zal het zijn in het leven van Gods volk. Ze moeten daar aankomen, op die plaats van heerlijkheid, waar Hij alles zal zijn en in allen.

Sálomo in al zijn heerlijkheid... Ofwel, de Heere Jezus stelt Sálomo schitterend voor. Maar Hij zegt tegelijkertijd: "De schittering van Sálomo is niets in vergelijking met de schittering van de lelie". En in de lelie wijst Hij op Zichzelf, want meer dan Sálomo is hier. Wat een glans, wat een heerlijkheid ligt er niet over het borgtochtelijk werk

van de Heere Jezus Christus! Hebt u dat weleens mogen aanmerken, wat Hij gedaan heeft voor Zijn volk? Hebt u dat werk van Hem weleens nodig leren krijgen? Is het je dan nog om de heerlijkheid van Sálomo te doen, als de heerlijkheid van Christus noodzakelijk geworden is in je leven? Is het dan nog om grote schuren te doen? Kunt u dan nog tot uw ziel zeggen: "Rust, mijn ziel, ge hebt vele goederen, vele jaren ontbreekt het u aan niets"? Welnee, de onrust moet maar door je hart jagen. God kwijt te zijn. God nodig te hebben. Is het weleens in uw leven gebeurd dat u hebt leren aanmerken: "Alleen het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden"? Is juist niet in de Gave van Gods Zoon de Vaderlijke goedheid Gods getoond, dat Hij Zijn eigen Zoon losscheurde van Zijn hart en gaf voor mensenkinderen die Zijn volk en kinderen moesten zijn. Maar terwijl Hij ze vond op deze wereld, waren ze niets dan vijanden. Wat moet je met al de dingen van de wereld als de nood van de eeuwigheid op je hart gebonden is? Dan gaat er een eeuwigheidslied uit van de lelie. Ach, die lelie op het veld roemt God in Zijn milddadigheid. Zou je het niet durven wagen met zo een God? Zou je het niet durven wagen? Die Heere Die Zichzelf in de schepping toont dat Hij een God is van veel genade, van veel goedheid en van veel vergeving.

De kleinen, de kleingelovigen, ze worden aangesproken door de Heere Jezus Christus. En weet u wat de Heere Jezus tegen die kleingelovigen zegt? Hij zegt: "God bekleedt het gras. Heden is het, en morgen is het in de oven. Hoeveel temeer u". Weet u wat dat betekent? De Heere Jezus zegt niet: "U moet het altijd zien". Want u ziet het niet altijd. Dat ligt verklaard in die benaming: kleingelovigen. Maar de Heere Jezus zegt wel dit: "Als u het niet ziet, God ziet u wel. En God zorgt als een milddadig Vader voor u. Of u het nu opmerkt of niet. "Hoeveel temeer u..." Dus die zorg van de levende God in uw tijdelijk leven, heeft ook dat grote doel in zich dat dat volk van God tot de volle ontplooiing zal komen. "Hoeveel temeer u, gij kleingelovigen". Ofwel, Mijn Vader zal maken dat Zijn Vaderlijke zorg en goedheid in uw leven zal schitteren.

Is het zo ver gekomen in uw bestaan? Dat de prediking van de leliën de verklaring van uw bestaan was? Moet u het niet met het schaamrood op de kaken opmerken en nog een vreselijke vaststelling doen: "Wat heb ik onder heel Gods Vaderlijke zorg Hem weinig de eer gebracht. Wat heb ik Hem weinig gedankt voor al Zijn zegeningen en gunstbewijzen".

De Heere Jezus staat daar in het midden van Zijn discipelen, die kleingelovigen. En die Heere Jezus is het aan 's Vaders rechterhand, biddend en dankend. Hij is het Die Zijn Vader bidt voor Zijn

volk. Maar Hij is het ook Die Zijn Vader dankt voor Zijn volk. Die bid-
dende en dankende Hogepriester is het Die een volkomen gebed en
een volkomen dank voor het aangezicht van Zijn Vader brengt. Die
Zijn Vader in alles verheerlijkt. Als je dan als kind van God de leliën
aanmerkt, wat kom je dan veel tekort! Wat bepaalt de lelie je bij je
schuld, je overgebleven schuld. Dat leven na ontvangen genade, het
lijkt zo weinig op het hemelleven. Of niet? Het is o zo slecht, zo wei-
nig. Het is o zo donker gedurig.

Weet u wat de lelie nog meer doet? De lelie wijst op God. De lelie
wijst op God als de Vader, Die zorgt voor Zijn volk. Maar de lelie
wijst ook heen naar de hemel. Dat is het laatste.

Zullen we eerst samen zingen van Psalm 84, het 3^e vers.

*Welzalig hij die al zijn kracht
En hulp alleen van U verwacht,
Die kiest de welgebaande wegen.
Steekt hen de hete middagzon
In 't moerbeidal, Gij zijt hun bron,
En stort op hen een milden regen,
Een regen die hen overdekt,
Verkwikt, en hun tot zegen strekt.*

De Heere Jezus zie het van de raven: “God voedt dezelve”, al aten
ze uit Zijn Goddelijke, Vaderlijke hand. Heb je zo weleens gegeten
en gedronken? De psalmist zingt het zo: “Gij richt de tafel toe voor
mijn aangezicht, terwijl mijn haters mij hittiglijk achterna jagen, vol-
gen. Gij richt de tafel toe”. Al gaat het ook door donkere dalen, door
diepe afgronden. Al gaat het ook langs onbegrepen wegen. Eén
ding stond voor David vast: de Heere is mijn Herder. En wordt daar-
in de Heere niet geëerd in het leven van Zijn volk, dat ze Hem als
God en Vader erkennen en hoogachten! Dat wil geen lippentaal zijn.
Dat wil de praktijk van het leven zijn. Dat ge voor Hem niet zou ach-
terhouden van de overgebleven slechtigheid. De Heere Jezus wist
het toch al dat ze kleingelovigen waren. Waarom het dan niet Hem
beleden? Heere, het is zo klein. Heere, ik zit zo vol met ongelof. Ik
geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp. Wat heb je niet uit te klagen
als je weer overbezorgd geweest bent, als je de zaak weer in eigen
hand genomen hebt, als je weer een mens gebleken bent die het zo
weinig van God heeft verwacht. Kun je in je leven niet de plaatsen
aanwijzen waar de Heere wonderlijk zorgde en uithielp, waar de
Heere Zelf de koers bepaalde in je bestaan, waar je de Heere niet
hebt mogen en moeten danken voor de leiding die Hij met je hield.

En weer is dat doel voor ogen: opdat ze tot volle glorie zullen komen, de glorie en heerlijkheid aan Hem.

God voedt dezelve. Dat geldt van die raven en dat geldt van de leliën. Dat geldt voor dat volk van de levende God. Ze moeten de tijd door. Maar het zal ze aan niets onbreken. Waarom niet? Omdat God daarin Zijn eigen eer zoekt. Is dat niet een beschaming voor de duivel, voor de wereld, met al hun streven naar eer en heerlijkheid? Dat er niet één zoveel glans bereikt had als Sálomo. Sálomo in al zijn heerlijkheid. God had hem met zoveel glans overgoten, dat de koningin van Scheba zich verwonderen moest. Dat had God gegeven, omdat hij een type van de Heere Jezus Christus was, omdat hij heenwees naar die Borg en Middelaar. Wie was Sálomo niet geweest! Hadden de vrouwen hem niet verleid dat hij voor de afgoden knielde. Wie was Sálomo niet geweest in zijn leven, vol van ongehoof, gebrek en zonden. Maar God had zijn leven heerlijkheid gegeven. Is dat het niet wat de Heere ook vandaag nog doet in het leven van Zijn Kerk, wanneer ze Psalmen zingen in de nacht, wanneer ze het uit kunnen roepen in het geloof: "Ik kan met U door sterke benden dringen, met mijn God zelfs over muren springen". Is dat niet een wonderlijke zaak als je dat mee mag maken temidden van al je neergeslagen zijn, temidden van al de noden en doden die je angstig hart kwellen! Dat de Heere je er bovenuit tilt. Dat is het wat de Heere Jezus beoogt. Aanmerkt de leliën, daar in de laagte. Verneert u voor de Heere en Hij zal u verhogen te Zijner tijd.

Maar aanmerkt ook de leliën in het licht van de eeuwigheid. Want nog even en dat tijdperk van kleingeloof zal ten einde zijn. Nog even en de strijd hier op aarde, dat tweemens-wezen zal achter gelaten worden. Nog even en de laatste adem zal worden uitgeblazen. En dat volk van God, die kleingelovigen, zullen van hun vlees bevrijd mogen zijn. Nog even en dat kleine zal achter gelaten mogen worden. En geloof zal overgaan in aanschouwen. Die God Die Zichzelf vertoonde in de leliën, Die zullen ze daar in al Zijn heerlijkheid mogen zien. Nog een ogenblik, het is weldra voorbij. En dan? Dan zullen zij daar zijn waar het Woord van zegt: "Eeuwige blijdschap zal op hun hoofden wezen". Waar het Woord van zegt, dat ze daar het Bruiloftskleed zullen dragen. Het Woord wijst aan wat het grote doel is wat God voor ogen heeft. Die leliën zijn heenwijzingen naar dat eeuwig zalig leven. Maar in dat licht verbleekt de glans en de heerlijkheid van de lelie, de glans die dat volk van de eeuwige God daar zal mogen ontvangen. Want die glans is Goddelijke glans. Het is een weer stralen, een weer schijnen van die heerlijkheid die daar in God is.

Aanmerkt de leliën. Ze komen tot hun doel. Zo zal God ook Zijn volk tot hun doel laten komen, dwars door alles heen wat tegen lijkt te zitten. Ook dwars door hun ongeloof heen.

En is het niet waar, zoals de koningin van Scheba het moest zeggen van Sálomo: “De helft was mij niet aangezegd”. Is het niet waar, dat je in de weg van ontdekking en ontgronding, daar voor het aangezicht van God, waar Jezus je geopenbaard wordt, het ook zeggen moet: “De helft was mij nog niet aangezegd”. Dan kan het u voorgesteld zijn die lieflijkheid, die milddadigheid, die eer en heerlijkheid, de glans van die Borg en Middelaar. Maar Hem met het zielsoog te zien, ach, dat is beter dan het leven. Maar wat geldt het ook voor daar, dat je niet geweten hebt welk een heerlijkheid daar al dat volk van de levende God wacht. De helft was mij nog niet aangezegd, waar daar God alles zal zijn en in allen. Daar zal God drie-enig de lof en de eer ontvangen. Want dat volk zal gekleed zijn in lange witte klederen.

Moet je eens naar zo'n lelie kijken, of zomaar een bloem bij u in de tuin. Het is o zo snel. Een rottig plekje. Een dor stukje. De afbraak, de geknakte steel. Het is o zo snel voorbij. O zo snel wordt haar heerlijkheid gebroken. Maar van dat volk geldt dat het een heerlijkheid zal zijn waar geen smet en geen rimpel meer aan gevonden wordt. Lange witte klederen, blinkend schoon. Zo schitterend van aanzien. De mantel van de gerechtigheid zal ze lieflijk en aangenaam doen zijn in de ogen van God.

En weet u waar die lelie ook op wijst? Toen de Heere alle dingen geschapen had, toen heeft Hij gerust. Toen heeft Hij Zich verlustigd in de leliën, hoe mooi ze gemaakt waren. En daar in die eeuwige heerlijkheid zal God rusten van de arbeid van de herschepping. Daar zal Hij Zich verlustigen in de schoonheid en in de glans van Zijn volk, die ze ontvangen hebben in de Heere Jezus Christus. Ongedachte heerlijkheid zullen ze daar ontvangen. Zonder woorden zingt de lelie ter ere van God. Maar daar zullen ze woorden hebben om uit te spreken, om Hem te eren in Wie ze geloofd hebben. Daar zal het loflied eeuwig rijzen: “Onverdiende zaligheid heb ik van mijn God genoten”. Wat zullen ze daar goed spreken van Hem. Wat zullen zij zich daar ook verlustigen in de weg die Hij met ze hield: “Ik dank U dat U toornig op mij geweest zijt. Uw toorn is afgekeerd, Gij troost mij”. Wat zal dat zijn, als die kleingelovigen het uit Jezus' mond mogen horen: “Komt in, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk dat voor u weggelegd is van voor de grondlegging der wereld”.

Wat zijn ze arm die het grote zoeken hier beneden. En wat zijn ze rijk die het in kleinste opmerken wat in hun hart is. Want waar hun schat is, zal ook hun hart zijn.

Daar in de laagte, in de diepte, in het kleine en eenvoudige, in de schoonheid en de glans van de lelie wordt als vanzelf hun blik naar Boven getrokken. Wanneer komt die dag, opdat ze weer met hun schoonheid zullen pralen, gelijk een duif door het zilverwit en het goud dat op haar vederen zit, bij het licht der zonnestrallen. En weet u wat dat licht zal zijn daar Boven? Niet meer de zon van de natuur, die alles in zo'n schitterende pracht stelt. Maar God Zelf zal hun Licht wezen. Daar zal geen nacht meer zijn. Een eeuwige, gedurige glans ter ere en verheerlijking van God.

Zoekt eerst het Koninkrijk Gods, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden. Daarom zal het u in de tijd aan niets ontbreken, omdat dat Koninkrijk Gods beërfd moet worden door al dat volk van de eeuwige God. En vreest dan niet, gij klein kuddeke.

Zie je die lelie? Hij kan vertrapt worden. Hij kan weggegeten worden door de beesten van het veld. Er kan van alles mee gebeuren. Maar vreest niet, zegt de Heere Jezus, temidden van al de gevaren die u wellicht zoeken te bedreigen. Want het is uws Vaders welbehagen ulieden het Koninkrijk te geven. Weet u wat dat is, dat welbehagen? Dat is de cirkel van dat eeuwige, dat God gedachten des vredes heeft en niet des kwaads. Dat is die bewogenheid Gods in Zichzelve, die uitgekomen is in de komst van Zijn Zoon, Die met ons lot bewogen. Dat welbehagen van de Vader, dat komt uit in de hand van Christus, door Wie dat welbehagen gelukkiglijk zal voortgaan. Het is uws Vaders welbehagen. Hij heeft het bij Zichzelf besloten. En dat is de beste verzekering ooit.

Die rijke dwaas dacht dat hij verzekerd was, maar hij was onverzekerd van top tot teen. En alles liet hij achter. Hij had er niets meer aan. En zijn naakte ziel zonk weg in de eeuwige nacht.

Maar dat volk, al moet het ze hier aan alles ontbreken, ze zullen daar ingedragen worden. Zie je Lazarus? Gedragen in de schoot van Abraham. Eeuwige verlustiging. Dat poosje hier, dat korte poosje van inwonen. Wat zouden we klagen! Zouden we niet veel meer roepen, bidden en zingen: "Wanneer komt die dag, dat ik U ontmoeten mag, en zien Uw aanschijn geprezen".

Aanmerkt de leliën. Als u zometeen de kerk verlaat, zult u er op letten, zult u er op zien? En die blik, mag die naar Boven gaan, naar God in de hemel? Zie de glans en de heerlijkheid in de schoonheid van de natuur. En bidt het Hem: "Zo doe Hij ook aan mij".

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 68 : 7.

*Gelijk een duif door 't zilverwit,
En 't goud, dat op haar veed'ren zit,
Bij 't licht der zonnestrallen,
Ver boven and're voog'len pronkt,
Zult gij, door 't Godd'lijk oog belonkt,
Weer met uw schoonheid pralen.
Wanneer Gods onweerstaanb're hand
De vorsten uit het ganse land
Verstrooid had en verdreven,
Ontving Zijn erfdeel eed'ler schoon,
Dan sneeuw, hoe wit zij zich vertoon',
Aan Zalmon ooit kon geven.*

Zegenbede.